

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Εἶνε τὸ διασκευαστικώτερον, τὸ δροσιτικώτερον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον ἀνάγνωσμα!

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," Πρώτης καὶ Δευτέρας Περιόδου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ τῆς «Διαπλάσεως» (1879-1893) ἀποτελεῖται ἀπὸ 24 τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν μόνον 19. Ἡ τιμὴ τούτων ποικίλει ὡς ἑξῆς:

Α') Πρὸς **δραχμὴν 1** ἕκαστος διὰ τὰς Ἀθήνας, δρ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι:

Ὁ 4ος τόμος (τοῦ 1882)—ὁ 5ος (τοῦ 1883)—ὁ 7ος (Α' τοῦ 1885)—ὁ 8ος (Β' τοῦ 1885)—ὁ 15ος (Α' τοῦ 1889)—ὁ 16ος (Β' τοῦ 1889)—ὁ 17ος (Α' τοῦ 1890)—ὁ 18ος (Β' τοῦ 1890)—ὁ 19ος (Α' τοῦ 1891)—ὁ 20ος (Β' τοῦ 1891)—ὁ 21ος (Α' τοῦ 1892)—ὁ 22ος (Β' τοῦ 1892) καὶ ὁ 23ος (Α' τοῦ 1893). Οἱ τόμοι οὗτοι εἶνε ὑποτιμημένοι, διότι ὑπάρχουν ἀκόμη ἀρκετὰ ἀντίτυπα.

Β') Πρὸς **φράγκα 2,50** ἕκαστος, ἴσται εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, οἱ ἐπόμενοι:

Ὁ 1ος (τοῦ 1879)—ὁ 8ος (Β' τοῦ 1885)—ὁ 9ος (Α' τοῦ 1886)—ὁ 11ος (Α' τοῦ 1887)—ὁ 12ος (Β' τοῦ 1887), ὁ 14ος (Β' τοῦ 1888) καὶ ὁ 24ος (Β' τοῦ 1893).

Οἱ τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν πρὸ πολλοῦ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ τῆς «Διαπλάσεως» (ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι σήμερον), ἀποτελεῖται ἀπὸ 18 ἐτησίους, μεγαλύτερου σχήματος τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων: Οἱ πέντε πρώτοι, τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, εἶνε ὑποτιμημένοι καὶ τιμῶνται ἕκαστος, ἄдетος φρ. 3 διὰ τὰς Ἀθήνας, φρ. 3,50 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 4 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, χρυσόδετοι δὲ φρ. 6 διὰ τὰς Ἀθήνας, φρ. 6,50 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 7 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Οἱ κατόπιν ἑπτὰ τόμοι τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, τιμῶνται ἕκαστος, ἄдетος φρ. 7, καὶ χρυσόδετοι φρ. 10. Τέλος οἱ ἀκόλουθοι ἑξ τόμοι, τῶν ἐτῶν 1906, 1907, 1908, 1909, 1910 καὶ 1911, τιμῶνται ἕκαστος ἄдетος φρ. 8, καὶ χρυσόδετοι φρ. 10.

Η ΠΛΗΡΗΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ἀποτελεῖται κατὰ τὰντικέρον ἀπὸ 37 τόμους, ἐκτὸς τῶν ἐξηγητημένων, τιμωμένους δραχμὰς 141,50 διὰ τὰς Ἀθήνας, δρ. 145,20 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 150,10 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνας εἰκονογραφημένους τούτους τόμους τῆς «Διαπλάσεως», καθὲς τὸν ὅποιον εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων καὶ ἀποτελεῖ βιβλίον αὐτοτελές, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς ὕλης, τοῦ πλῆθους τῶν μικροτέρων διηγημάτων, ποιημάτων, χρονογραφημάτων, γελοιογραφῶν, κωμωδιῶν, δραματιῶν, μονολόγων, κτλ. κτλ.—περιέχονται καὶ τὰ ἑξῆς τερπνότερα καὶ διδακτικότερα

Πᾶσα παραγγελία, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, κατὰ προτίμησιν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», 38 ὁδὸς Ἐδριπίδου εἰς Ἀθήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασῶν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικῶ : Ἐτησίᾳ δρ. 3,—
Ἐξωτερικῶ : Ἐτησίᾳ φρ. 10,—
Ἐξαμηνίᾳ 4,50 Ἐξαμηνίᾳ 5,50
Τριμηνίᾳ 2,50 Τριμηνίᾳ 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουλίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 32

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ANNA Σ. ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ
[Ἐν Πόρτ - Σαίτ]
Τυχοῦσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Κερκυραῖκη* Ἀῦρα, τοῦ Πρώτου Βραβείου τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1911.
[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἑ. σελ. 131]

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 268)

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ κατεβῆ εἰς τὴν θάλασσα, ὅταν οἱ βοϊδοπάτες, οἱ ὅποιοι ἐφυλάγαν εἰς τὸ βουνὸ τὰ κοπάδια τοῦ Μέρη, ἤρθαν νὰ πάρουν καὶ αὐτοὶ τὸ μερδικὸν τοῦ εἰς τὸ φατ' καὶ πιστό. Ὁ Μέρης τοὺς περιποιῶταν γιὰτ' ἐβόσκανε τὰ κοπάδια τοῦ ὅχι μ' ἀδιαφορία, ὅπως οἱ βοϊδάτες τοῦ κάμπου, ἀλλὰ ὡπλισμένοι μετὰ χαλκωματένια κοντάρια καὶ ζωσμένοι μετὰ θύρακες γιὰ νὰ ὑπερασπίζωνται τὰ βόδια ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας. Καὶ ἐμοίχαζαν μετ' ἡρώες καὶ μετὰ βασιλεῖδες καὶ ἦσαν σὰν καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν δύναμιν. Δυὸ ἀρχηγοὶ τοὺς ὡδηγοῦσαν: ὁ Πείρος καὶ ὁ Θάσας, τοὺς ὁποίους ὁ Μέρης εἶχε διορίσει ἀνωτέρους ἐπειδὴ ἦσαν πρὸ γενναῖοι καὶ πρὸ ἐξυμνοί.

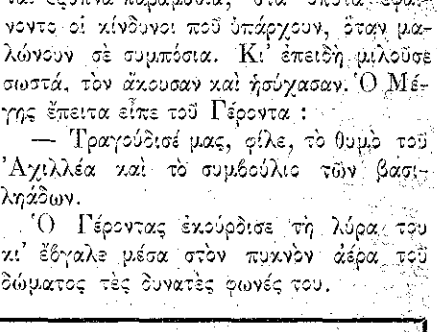
Καὶ ἀλήθεια, ἦταν ἀδύνατον νὰ βάλωτες δυὸ ἄνδρες πρὸ ὁμοίων ἀπ' αὐτοὺς. Ὁ Μέρης τοὺς ὑποδέχθη εἰς τὸ σπίτι τοῦ ὡς λαμπροὺς προστάτας τῆς περιουσίας τοῦ. Τοὺς ἔδωκε κρέατα καὶ κρασί νὰ φάω καὶ νὰ πιῶν ὅσο ἤθελαν.
Ὁ Οἶνος τοῦ τοῦ ἀπεθαύμαζε, λέει τοῦ φίλου τοῦ τοῦ τοῦ τραπεζῆ:
— Σ' ὅλα μου τὰ ταξείδια, δὲν εἶχον ἰδῆ ἄνθρωπος μετὰ τόσο δύνατον καὶ τόσο καλοκαριωμένα μπράτσα καὶ μεριά ὅσο

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Κ. ΔΑΝΑΣΗ
[Ἐν Πριγκίπων Κων' πόλεως]
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Κόρμεν*, εἰς τὸν 126ον Διαγωνισμὸν πρὸς Συνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.
[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἑ. σελ. 95]

τᾶχουν αὐτοὶ οἱ δυὸ σου ἀρχιβοϊδοπάτες. Τότε ὁ Μέρης εἶπεν ἕνα λόγον ἀστόχαστον. Λέει:
— Ὁ Πείρος εἶνε πρὸ δύνατον εἰς τὸ πάλαιμα, ἀλλὰ ὁ Θάσας τὸν περνᾷ εἰς τὸ πάλαιμα.
Καθὼς ἀκούσαν αὐτὸ τὸ λόγον, οἱ δυὸ βοϊδοπάτες κτυπήθησαν μετὰ θυμῶ. Ὁ Θάσας λέει τοῦ Πείρου:
— Φαίνεται πῶς θάδωσες τοῦ ἀφέντη

καὶ ἦντι κανένα πιστό τοῦ τρελλοῦ, γιὰ νὰ κάθεται νὰ λέγ πῶς εἶσαι καλλιτέρας ἀπὸ μένα εἰς τὸ πάλαιμα.
Ὁ Πείρος ἀνάψε καὶ λέει τοῦ Θάσας:
— Τὸ καυγίματι πῶς σὲ νικᾷ εἰς τὸ πάλαιμα. Ὅσο γιὰ τὸ πάλαιμα, χάρισμα σου τὸ βραβεῖο πρὸ σοῦδωσες ὁ ἀφέντη. Δὲν εἶνε καὶ παράξενον ἀφοῦ εἶχες καρδιά ἐλαφροῦ νᾶγγε καὶ τὰ ποδιάρια.
Ἀλλὰ ὁ φρόνιμος Οἶνος ἐγαλήνευσε τὸ θυμὸν τῶν βοϊδοπατῶν. Ἄρρισε νὰ διηγηθῆται ἔξυπνα παραμῦθια, στα ὅποια ἐφαίνοντο οἱ κίνδυνοι τοῦ ὑπάρχοντος, ὅταν μαλόνουν εἰς συμπόσια. Καὶ ἐπειδὴ μιλοῦσε σιωπᾶ, τὸν ἀκούσαν καὶ ἠσύχασαν. Ὁ Μέρης ἔπειτα εἶπε τοῦ Γέροντος:
— Τραγοῦδίσι μας, φίλε, τὸ θυμὸν τοῦ Ἀχιλλεῦ καὶ τὸ συμβούλιον τῶν βασιλεῶν.
Ὁ Γέροντας ἐκούρδισε τὴν λύρα τοῦ καὶ ἔβγαλε μέσα εἰς τὸν πυκνὸν ἀέρα τοῦ δωματίου τὰς δυνατὰς φωνὰς τοῦ.

ΛΕΥΚΗ ΧΡ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ
[Ἐν Ἀθήναις]
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Σανθὴ Μουσαῖ*, εἰς τὸν Μ. Διαγωνισμὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.
[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἑ. σελ. 63]

ΛΕΥΚΗ ΧΡ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ
[Ἐν Ἀθήναις]
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Σανθὴ Μουσαῖ*, εἰς τὸν Μ. Διαγωνισμὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.
[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἑ. σελ. 63]

Μιά δυνατή ανάπονη έβγαине απ' το στήθος του, κι' όλοι οι καλεσμένοι σιωπούσαν για ν' ακούσουν τα ρυθμισμένα λόγια που έξωντάνευαν τες εποχές τες αξέχαστες. Πολλοί έλεγαν με το νου τους: «Τρομερό πράγμα, ένας τόσο γέρος άνθρωπος, που στέκεται στα πόδια του σαν ξερό τσάμπουρο στο κλήμα, να μπορεί και να βγάλει από το στήθος του τόσο δυνατή φωνή». Δεν ήξευραν ότι ή δύναμις του κρασιού και ή συνήθεια του τραγουδιού έδιναν στο ραψωδό τας δυνάμεις που δεν τουδιναν τ' αδύνατα νεύρα του.

Ένα μουρμούρισμα επαινετικό έβγαине κάπου-κάπου από την παρία, σαν να φυσούσε με όρμη ή ζέφυρος σε δάσος, Έξαρνα όμως ή φιλονικία των δυο βοίλατων, ενώ είχε ήσυχάσει, ξέσπασε πάλιν όρμητικά. Αναμμένοι απ' το κρασί, αλληλοπροκαλούντο στο πάλεμα και στο τρέξιμο. Η άγριες φωνές τους εσκέπαζαν τη φωνή του ραψωδού, που άδικα ύψωνε την άρμονία του στοματός του και της λύρας του. Οι βοσκοί που τους είχαν φέρει ο Πεϊρος και ο Θάας, μεθυσμένοι κι' αούται, κτυπούσαν παλαμάκια και γρούλλιζαν σαν χοίροι. Είχαν από καιρό σχηματίσει δυο κόμματα αντίθετα και ήταν άλλοι με τον έναν άρχηγό κι' άλλοι με τον άλλο.

— Παληόσκυλο! φωνάζει ο Θάας. Και δαίνει του Πεϊρου μια γροθιά κατάνουτρα, κι' άμέσως τον παίρνουν τα άμάτια από το στόμα κι' από τη μύτη. Ο Πεϊρος στραβώθη από το αίμα και με το μέτωπο κουτουλά τον Θάα κατάστηθα και κείνος πέφτει ανάσκελα και τσακίζει τα πινναρά του. Άμέσως οι βοιδολάτες οι αντίθετοι όρμουν κι' αρχίζουν τες βρισίες και τες γροθιές.

Του κάκου ο Μέγης και οι άλλοι βασιληάδες προσπαθούν να χωρίσουν τους μανιασμένους. Και τον ίδιο τον Οινέα τον σπρώχνουν οι βοιδολάτες που οι Θεοί τους είχαν πάρει το μυαλό και δεν ήξευραν τί έκαναν. Η χαλιματένικες κουπές πετούν από δω κι' από κεί. Η κοκκάδες των βωδιών, ή δάδες που έλάμπιζαν, οι τρίποδες οι μπρούτζινοι, σηκώνονται και πέφτουν άπάνω στους παλεύοντας. Τα κορμιά ανακατεμένα κυλιούνται άπάνου στην έστία και ή φωτιά σβύνει μέσα στα κρασιά των ασκιών που είχαν σκάσει.

Βαθύ σκοτάδι γεμίζει το μεγάλο δώμα, όπου ακούγονταν βλαστήμιες στους Θεούς και ούρλιασματα από πόνο. Ωρμισμένα μπράτσα άρπάζουν αναμμένα δαυλιά και τα πετούν στο σκοτάδι. Ένα δαυλι φλογισμένο πετυχαίνει στο μέτωπο τον τραγουδιστή, που έστεκόταν όρθιος, άκίνητος, βουβός.

Τότε, με μια φωνή πιο δυνατή απ' όλους τους κρότους της μάχης, καταριέται εκείνο το βλάστημό σπίτι κι' εκείνους τους άσεβεις ανθρώπους. Έπειτα, σφίγγων τη λύρα του στο στήθος του, βγαίνει από το σπίτι και παίρνει το δρόμο προς τη θάλασσα.

σα. Μετά το θυμό, τον έπιασε μια μεγάλη απαύθησις και μια πικρή άηδία για τους ανθρώπους και τη ζωή.

Η καρδιά του έπότησε να πάη με τους θεούς. Μιά σκοτεινιά γλυκειά, μια σιωπή ευχάριστη και ή ήσυχία της νύκτας άπλώνοντο στη πλάσι. Προς τη δύσι, εκεί κατά τους τόπους όπου, όπως λένε, γυρίζουν ή σκιές των πεθαμένων, το θείο φεγγάρι, κρέμασμένο στον ξάστερο ούρανό, έσπαιρνε άνητη άσημένια στη γελαστή τη θάλασσα. Και ο γέρο Όμηρος, προχωρών προς το ψηλό άκρωτήρι, όλο προχωρών, έχάθη από τη γη....

(Anatole France) ΕΥΣΤ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

«Εύχομαι στο Θεό να ελευθερώση γρήγορα την Έξοχότητά σου από τους Μάγους και να με βγάλη απ' αυτό το νησί ζωντανό, πράγμα πού δεν το πιστεύω, γιατί αυτός ο γιατρός Πεϊρος Ρέτζιος θα είνε ο θάνατός μου, είμαι βέβαιος, και φοβούμαι πολύ μήπως άφισω εδώ πέρα τα κόκκαλά μου.

«Της Έξοχότητός Σου δουλος πιστός, Σάντσος Πάνθος «διοικητής»

Ο Σάντσος εκυβέρνησε το νησί του μίαν μέλις εβδομάδα. Και την έβδομη ήμέραν έπεσε στο κρεβάτι άρρωστος, πεινασμένος και κατακουρασμένος από τας δικας που έδίναζε, τας διαταγας που

«Άλλά πώς μπορώ να περπατήσω;» διεμαρτύρετο ο δυστυχής Σάντσος...» (Σελ. 278, στ. γ')

έδιδε και τας προκηρύξεις που έδημοσίευε.

Μόλις είχε κλείση τα μάτια του, όταν ένας φοβερός θόρυβος έσηκώθη από ήχους κωδώνων, τυμπάνων, σαλπίγγων, από κρουγές και βήματα ανθρώπων όπλισμένων, ως εάν όλη ή νήσος είχε μεταβληθίη εις θηριοτροφείο.

Με άπερίγραπτον τρόμον, ο Σάντσος άνεπήδησε από το κρεβάτι του και άνοιξε την θύραν. Άμέσως το δωμάτιόν του κατεκλύσθη από πλήθος ανθρώπων με δάδας και γυμνά ξίφη, οι όποιοι έκραύγαζαν :

— Είς τα όπλα! εις τα όπλα! Κύριε διοικητά, όπλισθήτε! Έχθροί άμέτρητοι εισέβαλαν εις το νησί. Όπλισθήτε και οδηγήσατε μας εις την πλατείαν δια να τους πολεμήσωμεν!

Συγχρόνως ήρχισαν να τον όπλίζουν με δυο τεραστίας άσπίδας, στρογγυλάς, τας όποιας είχαν φέρη επίτηδες, και εκ των όποιων την μίαν έβαλαν εις το στήθος του και την άλλην εις την ράχιν του έπειτα τας έδεσαν και τας δυο μαζί μ'ένα σχοινί, το όποιον έσφιζαν όσον ήμπόρεσαν, ούτως ώστε ο δυστυχής διοικητής ευρέθη όρθιος ως μέσος εις κείοντον, άδυνατων τελείως να κινηθίη ή κάμψη των γόνατα. Τότε του έβαλαν εις το χέρι ένα δόρυ δια να στηρίζεται επ' αυτού και να μνήν όρθιος, και τον έβιαζαν να τεθί επί κεφαλής των και να τους οδηγήσι εις την νίκην.

— Ναι, αλλά πώς μπορώ να περπατήσω 'ς αυτά τα χάλια; διεμαρτύρετο ο δυστυχής Σάντσος. Μ' έσφιγγάτε μέσα 'ς αυτούς τους μεγάλους δισκούς, που είνε αδύνατο να κουνηθώ!

Άλλ' έπειδή οι στρατιώται του επέμεναν, έδοκίμασε να κάμη έν μικρόν πήδημα προς τα εμπρός, άλλα δεν κατώρθωσεν άλλο παρά να ξαπλωθίη φαρδύς πλατύς εις το πάτωμα, όπου έμεινε ως πελωρία χελώνη μέσα εις το καυκι της. Είχε δε πείη τόσον βαρεία, που ένόμιζεν ότι όλα του τα κόκκαλα είχαν σπάση.

Οι ένοπλοι άνδρες έσβυσαν τότε τας δάδας και εις το σκοτός ήρχισαν να συγκρούουν με φοβεράν κλαγγήν τα ξίφη των, ενώ ο δυστυχής Σάντσος, περίτρομος, ικέτευε με όλην του την καρδία να τον απαλλάξουν από τας άσπίδας του και από τα επίσης δυσβάστακτα καθήκοντα του διοικητού.

— Γλυτώστε με από εδώ και το νησί χάρισμά σας! εφώναζε.

Άλλά κωφοί εκείνοι, εξηκολούθησαν την ψευδομάχη. Έξαρνα άντήχησαν κρουγαί :

— Νίκη! νίκη!

Και άρπάσαντες τον διοικητή των, οι πολεμιστάι του τον έσήκωσαν, τον εκράτησαν όρθιον από το ένα μέ-

ρος και από το άλλο, και του έβγαλαν τας άσπίδας. Άλλ' ο Σάντσος είχε λιποθυμήση, ώστε ήρχισαν να φοβούνται κι' εκείνοι και να μετανουθεν που έσπρωξαν την φάρσαν των τόσον πολύ.

Τα χαράγματα ο Σάντσος συνήθισιν. Έσηκώθη από το κρεβάτι του, δεν ειπε τίποτε εις κανένα από εκείους που τον περιεστοίχιζαν και, ακολουθούμενος από όλους, κατέβη βραδέως και ήσυχως μέχρι του σταύλου, όπου ευρίσκετο ο Παρδαλός.

Τότε ένηγκαλιόθη τον λαιμόν του γαιδάρου του, τον έσφιζεν επί του στήθους του με δάκρυα και του έδωσε φιλήμα επί του μετώπου.

— Έλα, τώ ειπεν, αγαπημένη παλχέ σύντροφε και φίλε! Όταν έξούσαμε μαζί, έσύ κι' εγώ, όταν ή μόνη μου φροντίδα ήταν να σε τρέφω και να μπαλώνω το σαμάρι σου, ά! τότε ήταν για μένα ή εύτυχισμένη εποχή!

Του έβαλε το παληό σαμάρι εις την ράχιν, χωρίς κανείς να προσφέρη λέξιν. Έπειτα, με δυσκολίαν, διότι ήτο καταμωλωπισμένος κι' έπονούσεν, έκαβαλλέκευσε το γαιδουρί του και, απευθυνόμενος προς όλους τους παρευρισκομένους, ειπε :

— Κάμετε τόπο, κύριοι! άφιστε με να ξαναγυρίσω στην παλχά μου ελεύθερη ζωή. Άφιστε με να φύγω και να γλυτώσω από το θάνατο που μ' έθαψε εδώ πέρα ζωντανό. Κάθε άνθρωπος πρέπει να κολουθίη την κλισί του και να κάμη, εκείνο δια το όποιον εγεννήθη. Στα χέρια μου μια άξινα ταιριάζει καλλίτερα από το ραβδί ενός διοικητού και προτιμώ να τρώω καλλίτερα λαχανόσουπα σκέτη, παρά να είμαι στο έλεος ενός κομπογιαννίτη που ώρκίσθη να με πεθάνη της πείνας. Ηλθα 'ς αυτό το νησί χωρίς πεντάρα και φύγω χωρίς πεντάρα. Παραμερίστε, κύριοι, σας παρακαλώ, κι' άφιστε με να περάσω. Έχετε γειά.

Έτσι ο Σάντσος επέστρεψεν εις τον κύριόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Αι περιπέτειαι του Δόν Κιχώτου και του ίπποκόμου του εγγίζου εις το τέλος των. Όλίγον ύστερ από εκείνας που διηγίθημεν, ο άήτητος Μαγκήσιος ενίκηθη εις μίαν παράδοξον μονομαχίαν προς ένα άγνωστον Ιππότην. Ο Ιππότης αυτός δεν ήτο άλλος παρά ο σπουδαστής Σαμφών Καρράσκος μετημριεμένος. Είχαν κάμη νέαν συνωμοσίαν με την έλπίδα να αναγκάσουν τον Δόν Κι-

χώτην να επιστρέψη εις το σπίτι του. Κατά τους όρους της μονομαχίας, ο νικημένος εκ των δυο Ιπποτών ώφειλε να μη φέρη όπλα επί έν έτος, ήξευραν δε ότι έν περιπτώσει ήττης, ο έντιμος Δόν Κιχώτης θα έτήρει τον λόγον του.

Όταν επέστρεψεν από το νησί του ο Σάντσος, δια ναπαλλάξη τον κύριόν του από μεγάλην στενωχωρίαν, συγκατετέθη

να καταφέρη κατά τας τρισχιλιάς και διακοσίας ενενηντα πέντε μαστιγώσεις, δια των όποιων θα έλυετο ή μαγεία της δόνας Γλυκερίας. Με την συνήθη του όμως πονηρίαν, παρεκάλεσα, άπήχησε καλλίτερα, να τώ

επιτραπή να εκτίση την ποινήν του έν ώρα νυκτός.

Προς τούτο ο Σάντσος κατεσκευάσεν έν μαστιγιόν με το σχοινί που έχρησίμειεν ως χαλινός του Παρδαλού, και, άμα ένύκτωνε, εξεδύθη μέχρις όσφύος και άπεσύρθη εις κάποιαν απόστασιν υπό τα δένδρα, ενώ ο Δόν Κιχώτης θα έστέκετο εις τον δρόμον και θα έμετρούσε τα κτυπήματα εφ'όσον πίπτοντα, θα έκαμναν κρότον. Αυτό

έγεινεν εκείνην την νύκτα, επανελήθη δε και την άλλην, και την επομένη... Όλίγον κατ'όλιγον ο Σάντσος εξέπιε την ποινήν του χάριν του κυρίου του και της Γλυκερίας. Άλλ' εκ τούτου δεν υπέφεραν παρά οι κορμοί των δένδρων, των όποιων εξεσχίζετο ο φλοιός υπό τα γενναία κτυπήματα, τα όποια κατέφερον άνηλεώς ή χείρ του ίπποκόμου. Το δε νύκτιον σκοτός απέκρυπτεν από τους όφθαλμούς του κυρίου την πονηρίαν του ύπηρετού.

Όταν έφθασαν εις το χωρίον, όλοι οι παλαιοί των φίλοι έτρεξαν να τους ύποδεχθουν με ανοικτάς άγκάλας. Άλλά φεு! όλα τάνθρώπινα είνε θνητά και, είτε διότι έπήρε κατάκαρδα την ήτάν του και την ύποχρέωσιν που έφοτώθη να μείνη έν έτος άδρανής, είτε δι' άλλην αίτίαν, ο Δόν Κιχώτης ήσθένησε μετ'όλίγον κι' έπεσεν εις το κρεβάτι με πυρετόν.

Έφώναζαν άμέσως ένα ιατρόν, ο ό-

ποιός, άμα εξέτασε τον άσθενή, έλαβε σοβαρόν ύφος κι' εξέφρασε φόβους περιθανάτου. Ο Δόν Κιχώτης ύπεδέχθη την είδησιν αυτήν με πολύ μεγαλητέραν ήρεμίαν από τοίς φίλους που ήσαν παρά την κλινήν του. Η οίκονόμος του, ή άνεψιά του, ο έφημέριος, ο κουρεός και ο δυστυχής Σάντσος εκλαιαν πικρά, πικρότερα δε απ'όλους ο Καρράσκος, διότι ίσως εθεώρει τον έαυτόν του ύπαίτιον της άσθενείας, ή όποία θα έφερεν εις τον τάφον προύρωσ τον τρελλόν, άλλ' αγαθόν και γενναίον εκείνον άνθρωπον.

— Ένοια σου, άφέντη, και δε θα πεθάνης! τώ έλεγεν ο Σάντσος. Θα γίνης γρήγορα καλά, και πριν περάση ένας χρόνος, θα βγούμε πάλι με τον Άχαμνώνοντα και με τον Παρδαλό και δε θ' άφισώμε Ιππότη άνίκητο στον κόσμο!

— Αυτά, φίλε μου Σάντσε, πέρασαν πιά! άπεκρίθη με κόπον ο έτοιμοθάνατος, μειδιών μελαγχολικός. Ημουν τρελλός από τα καταραμένα εκείνα βιβλία, άλλα τώρα εγείνα καλά. Ούτε Μάγοι ύπάρχουν πιά, ούτε Γιγαντες, ούτε Γλυκερίες. Ζήσε έν ειρήνη εις το σπιτάκι σου, πιστέ μου Σάντσε. Και σείς, καλοί μου φίλοι, συγχωρήσατέ με που σας έβάσανισα τόσον καιρόν.

«Άπέθανεν έν ειρήνη, φρόνιμος όπως ήτο και πριν τρελλαθί.» (Σελ. 279, στ. γ')

Ούτω προ του θανάτου του, οι καπνοί της Πλανοδίε Ιπποσύνης διελύθησαν και άφισαν το πνεύμα του Δόν Κιχώτου καθαρόν ως ο κρύσταλλος. Και ο λαμπρός άνθρωπος, ο έντιμος υπατριδής, ο χρηστός, ο ευγενής, ο όποιος ούτε ειπε ποτε εις την ζωήν του ούτε έπραξε τί ποταπόν, απέθανεν έν ειρήνη, φρόνιμος όπως ήτο και πριν τρελλαθί.

Τον εκήθρευαν με μεγάλας τιμάς και με λύπην είλικρινή. Επί του σεμνού του τάφου έχαραχθη έν επίγραμμα, το όποιον έκαμεν ο σπουδαστής Καρράσκος. Ίδού αυτό, κατά την μετάφρασιν του Ι. Σκυλίτση, εις την πρώτην έλληνικήν έκδοσιν του Δόν Κιχώτου :

Ενθάδε κείται
Ηρώς μεγάφων και προσηγής.
Μή, παροδίαται,
Τούτου την φόνιν σκόνηη ναυέλ!

Φεβ, αν δεν ητο
Ο χαριώτερος των τραλλών,
Θά εθουλείτο
Ως τους φρονίμους υπερβαλών.

KIMΩΝ ΑΑΚΙΔΗΣ

[Κατά την γαλλικήν διασκευήν του ύμνου του
B.-H. Gausséron.]

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΟΥ»

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΔ' (Συνέχεια)

»Βλέπων, ότι ο νεαρός κόμης Ριονσαί,
έχει έκτακτον φρόνησιν και μεγάλην επι-
βολήν επί των συντρόφων του, οι οποίοι
τον εξέλεξαν αρχηγόν, τῷ ἀνέθετα τὴν
διεύθυνσιν τοῦ πλοίου μου ἐφ' ὅσον ἤθελε
διαρκέσῃ ἡ ἀσθένειά μου. Θά κυβερνή-
σῃ τὸ πλοῖον κατὰ τὰς ὁδηγίας μου. Ὁ
γράφῃ τὸ ἡμερολόγιον καθ' ὑπαγόρευσίν
μου καὶ θά τὸ ὑπογράψῃ. Ἐγὼ θά προ-
σοπογράψω μόλις δυνηθῶ νὰ κρατήσω
εἰς τὸ χέρι μου πένναν».

Ἐδῶ ὁ πλοίαρχος Μπερτρὰν ἐστα-
μάτησε κουρασμένος. Ὁ Πέτρος ἐστράφη
πρὸς αὐτὸν μὲ κάποιαν στενοχωρίαν.

— Μοῦ κάμνετε πολὺ μεγάλην τιμὴν,
τῷ εἶπεν. Ἐγράψα ὅτι μοῦ ὑπαγορεύ-
σατε, διότι δὲν μοῦ ἐπετρέπετο νὰ σὰς
διακόψω· ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἐπίσημος διορι-
σμός με στενοχωρεῖ... Ὅσον ἤμουν πλοί-
αρχος εἶπα ἀπειθῶ, ἐπήγαγε καλὰ· ἀλλὰ
τώρα...

— Τώρα, νεαρέ μου πλοίαρχε, νὰ ὑ-
πογράψετε, διότι σὰς μεταβιβάζω τὴν τί-

Δέχομαι λοιπὸν καὶ ὑπογράφω. Τώρα
θὰ σὰς δώσω λίγες κουταλιές κοπτεζουμο,
τὸ ὁποῖον θὰ σὰς βαστάξῃ χωρὶς νὰ σὰς
βαρύνῃ τὸ στομάχι.

— Ναι! μὰ δὲν μοῦ λένε, εἰσθε για-
τρός;

— Ὁ πατέρας μου μοῦ ἔδωσε πολ-
λὰς γενικὰς ὁδηγίας, γιατί ξεύρει ἀπ'
ὄλα. Ἐπειτα, μόνος εἶναι πύργου μας,
μὲ τὴν μητέρα μου καὶ μὲ τὴν ἀδελφὴ
μου, ἐμελέτησα ὅλα τὰ βιβλία τοῦ μοῦ
εἶχε διαλέξῃ ὁ ἀγα-
πητός μου πατέρας.

— Ἐυτυχισμένος
πατέρας!... ἐπιθύ-
ρουν ὁ πλοίαρχος.

— Ἰδοὺ τώρα ὁ
ζωμός σας, ἐξηκο-
λοῦθησεν ὁ Πέτρος,
λαμβάνων τὸ φλυ-
ζάνι ἀπὸ τὰς χεῖ-
ρας τοῦ ὑπηρετοῦ·
θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν
ἱστορίαν μου ἅμα
γίνετε καλλίτερα,
ἂν σὰς ἀνδιαφέρῃ...

— Τὴν γνωρίζω
ἐν μέρει ἀπὸ τὴν
Κυρία Ζολλιέ.

Ὁ Πέτρος τότε
ἐδοξήθησεν τὸν τραυ-
ματιαν, ὁ ὁποῖος δὲν
ἤμπορεῖσε νὰ κάμῃ
τὸ παραμικρὸν κί-
νημα, νὰ πῆ, ὅλον τὸν
ζωμόν χωρὶς νὰ
χύσῃ σταγόνα.

— Τώρα, τῷ εἶπε,
ἐξασκῶν τὴν νέαν
μου ἐξουσίαν, διατάσσω
τὸν ἀσθενῆ μου
νάναπαυθῆ ὅσον ὥραν
ἡμεῖς θὰ γευματί-
ζωμεν· κατόπιν θὰ ἔλθω
νὰ τοῦ ἀλλάξω
τὴν πληγὴν τοῦ διὰ
τὴν νύκτα.

— Ὑπακούω, πλοίαρχέ
μου, ἀπεκρίθη ὁ ναυτι-
κός, μειδιῶν καὶ κλεί-
ων τὰ μάτια.

ΚΕΦΑΛ. ΔΕ'
ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ
ΝΕΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ
Φαίνεται γῆ!

Ἐπέρασαν δύο
ἐβδομάδες ἡσυ-
χώτατα. Ὁ Πέ-
τρος περιποιοῖτο
ἡμέραν καὶ νύκτα
τὸν τραυματιαν
του, καὶ ἐγένετο
δίλιτα κομμάτια
διὰ νὰ πηγαίνουν
ὅλα καλὰ εἰς
τὸ πλοῖον ἐκεῖνο,

ἔδωσε νὰ κυβερνή.
Ἡ πληγὴ τοῦ κ. Μπερτρὰν ἐπουλώ-
νετο ἀλλ' ἡ ἀπόλυτος ἀκίνησις τῷ ἦτο
πάντοτε ἐπιθετικὴ, πρὸς ἀποφυγὴν
πόνων καὶ ἐπιπλοκῶν.

Μίαν ἡμέραν, ὁ Λεκέν, σκοπὸς ἐπὶ
τῆς κεραίας τοῦ δόλωνος, ἀνῆγγειλεν ὅτι
πρὸς ἀριστερὰ τοῦ πλοίου ἐφαίνετο γῆ,
ἐκ τοῦ ὁποῖου ὄλοι ἠσθάνθησαν ζωηρὰν
συγκίνησιν.

Ὁ Πέτρος κατέβη νὰ δώσῃ τὴν κα-
λὴν εἰδήσιν εἰς τὸν πλοίαρχον Μπερ-
τρὰν, ὁ ὁποῖος ἐξήτησε λεπτομερείας·
πρὸς ποῖον μέρος διηυθύνοντο, εἰς ποῖον
γεωγραφικὸν σημεῖον εὐρίσκοντο, —διότι
ὁ Πέτρος ἤξευρε τώρα νὰ ὑπολογίσῃ τὸ

Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Ζολλιέ ἐκάθητο ἡσυχοὶ καὶ
φαιδραὶ εἰς τὸ κάσασρον...

πλάτος καὶ τὸ μήκος, — πῶς ἐφαίνετο ἡ
ἀκτὴ, κτλ. Καὶ ἀφοῦ ἐξήγησε κ' ἐξῆγγι-
σαν ὅλ' αὐτὰ, ἀπεφάνθη ὅτι θὰ ἦσαν πρὸ
τοῦ Μοντεβιδέου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐ-
μαρτύρει ὅτι ὁ «Μιστράλ» καλῶς ἐκυ-
βερνήθη ἀφότου εἶχε νέον κυβερνήτην.

— Ἡ τιμὴ ἀνῆκε εἰς τὸν ἀληθινόν
τοῦ πλοίαρχου, εἶπεν ὁ Πέτρος, καὶ εἰς
τὸν Κερλέκ ὁ ὁποῖος ἠκολούθει πιστῶς
τὰς ὁδηγίας του.

— Εἶνε φοβερὸν νὰ εἶμαι καρφωμένος
ἐδῶ τὴν στιγμὴν τοῦ φθάνομεν! ἀνε-
κράξεν ὁ Μπερτρὰν· πρέπει νὰ ξεφορ-
τώσω τὸ πλοῖον, νὰ κάμω λογαριασμούς,
νὰ διαπραγματευθῶ τὴν φόρτισιν τῆς
ἐπιστροφῆς! Φοβερὸν! Καὶ νὰ συλλο-
γίζωμαι ὅτι θὰ μοῦ λείψετε καὶ σεις!

— Δὲν νομίζετε, ὅτι εἶνε καλλίτερα
ποῦ φθάνετε πρὶν θεραπευθῆτε, εἶπεν ὁ
Πέτρος, διὰ νὰ ἰδοῦν αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ
ἀνταποκριταὶ σας μέχρι ποῖου βαθμοῦ
ὑπήρξατε θύμα; Συλλογισθῆτε ὅτι δε-
καεὶς ἄνδρες ἐρρίσθησαν εἰς τὴν θάλασ-
σαν... Εἶνε μίαν εὐθύνῃ, τὴν ὁποῖαν ἡ
κατάστασίς σας ἐλαττώνει πολὺ.

— Ναι, ναι, ἔχεις ἐντελῶς δικιο-
νέε μου φίλε, καὶ ὠρισμένως τὰ λόγια
σου μὲ ἀνακουφίζουν πολὺ!

— Σκέπτομαι κ' ἐν ἄλλο. Ἡ κυρία
καὶ ἡ δεσποινὶς Ζολλιέ νὰποδιεχθοῦν
μόνοι ἅμα φθάσωμεν, νὰ εὐρουν τὸν πα-
τέρα μου, νὰ μοῦ τὸν στείλουν εἰς τὸν
«Μιστράλ», καὶ ἔτσι νὰ ἤμπορέσω νὰ

μείνω μαζί σας καὶ νὰ ἐπιβλέψω εἰς τὴν
θέσιν σας...

— Καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑποπλοίαρ-
χου, προπάντων, διότι αὐτὸς ξεφορτώνει
τὸ πλοῖον ἐνῷ ὁ πλοίαρχος φροντίζει
διὰ τὸ φορτίον τῆς ἐπιστροφῆς. Σ' εὐχα-
ριστῶ διὰ τὴν προσφορὰν σου, τῆς ὁ-
ποίας ἐννοῶ τὴν ἀξίαν, διότι ξεύρω πό-
σον ἀνυπομονεῖς νὰ ἐπανεύρῃς τὸν πα-
τέρα σου.

— Ναι, ἀνυπομονῶ πολὺ. Ἀλλὰ δὲν
εἶμπορῶ νὰ σὰς ἀφίσω εἰς αὐτὴν τὴν ἀ-
μηχανίαν, ἀφοῦ μάλιστα μ' ἐτιμήσατε μὲ
τοσην ἐμπιστοσύνην! Βασισθῆτε λοιπὸν
εἰς ἐμὲ μέχρι τέλους.

Ὁ πλοίαρχος, βαθέως συγκεκινημέ-
νος, τῷ ἐσφιγξε τὴν χεῖρα, λέγων:

— Εἶσαι γενναῖα ψυχὴ, φίλε μου! ὁ
πατέρας σου πρέπει νὰ ὑπερφηρανεύεται
δι' ἐσέ.

— Ὁ πατέρας μου μὲ ἀγαπᾷ πολὺ,
καθὼς καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, ἀπεκρίθη
ἀπλῶς καὶ ἀρελῶς ὁ Πέτρος.

Τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶχον πρὸς-
λάβῃ μίαν ἐκφρασιν ἀνδρικήν. Ἐφαίνετο
εἰκοσὶν ἔτων, τὰ δὲ ἔργα του καὶ οἱ λό-
γοι του τὸν ἐδειχναν ἀκόμη μεγαλῆτερον.

Πολλάκις ὁ πλοίαρχος Μπερτρὰν τὸν
ῥώτησε περὶ τῆς ἡλικίας του· ἀλλ' ἐ-

κεῖνος ἀπέφυγε νὰπάντησῃ σαφῶς, ἐπειδὴ
δὲν ἤθελε νάνησυχῆσῃ τὸν ἀσθενῆ, ἀπο-
καλύπτων εἰς αὐτὸν τὴν ἄκραν του νε-
ότητα. Ἡ κυρία Ζολλιέ καὶ ἡ Ἑλένη
ἐδήλωσαν ὅτι τὴν ἀγνοοῦν καὶ οὕτως ὁ
καλὸς ἄνθρωπος ἔμενε μὲ τὴν εὐλογον
περιέργειάν του.

Ἐπληρίαζαν λοιπὸν τὸ Μοντεβιδέον
καὶ ὄλοι ἐπὶ τοῦ «Μιστράλ» ἦσαν φαι-
δρότατοι.

Μετὰ τὸσον περιπετειῶδες ταξείδιον,
ἡ γῆ τοῦς ἐφαίνετο ὡς ἄστυον, ὡς σω-
τηρία.

Δὲν θὰ ἔμενον παρὰ μίαν μόνον ἡμέ-
ραν εἰς τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον λιμένα, ὅσον
ἐχρειάζετο διὰ νὰ ξεφορτώσουν εἰκοσι
τόνους ἐμπορεύματα.

Ἀμέσως κατόπιν θὰ ἔφευγαν διὰ τὸ
Βουένος-Ἀγρες, ἐπωφελοῦμενοι τῆς
καλιρροίας, καὶ θὰ ἔφθανον ἐντὸς τεσσα-
ράκοντα ὁκτῶ ὥρων, τὸ πολὺ.

Ὁ «Μιστράλ» ἀγνωροβολεῖ.

Με ποιούς παλμούς χαρᾶς εἶδαν δια-
γραφομένην τὴν ἀκτὴν καὶ ἔπειτα τὴν
πόλιν!

Ὁ Πέτρος εἶχε τώρα τὴν φροντίδα
καὶ τὴν εὐθύνην τῆς ἀγνωροβολίας, διότι
ὁ ναύκληρος ὀφείλει μόνον νὰ διευθύνῃ

τοὺς χειρισμούς. Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος
ἐκλέγει τὴν κατάλληλον θέσιν ἐν τῷ μέ-
σῳ τῶν ἄλλων πλοίων, λαμβάνων ὑπ'
ὄψιν τὴν ἀπόστασιν, τὴν ὁποῖαν θὰ δια-
τρέξῃ ἀκόμη τὸ πλοῖόν του μετὰ τὴν
βύθισιν τῆς ἀγκύρας καὶ τὴν ὁποῖαν ὀφεί-
λει νὰ ὑπολογίσῃ, ἐκ τῆς ταχύτητος τῆς
πορείας του.

Ὁ πλοίαρχος Μπερτρὰν, ἀνησυχῶν,
ἔδωσαν ἐπανειλημμένως τὰς πολυτίμους
ὁδηγίας του εἰς τὸν νεαρόν του ἀντικα-
ταστάτην. Τὸν παρεκάλεσε δὲ πολὺ νὰ
τῷ ἐπιτρέψῃ, νὰ σηκωθῇ κατὰ τὴν ὥραν
τοῦ εἰσπλοῦ.

— Μόνο μιά ὥρα, τῷ εἶπε· ἔπειτα,
ἄμα συγυραρισθῆ ὁ Μιστράλ, θὰ ξα-
ναπλαγιάσω.

— Πλοίαρχέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Πέ-
τρος, δὲν εἶμπορῶ νὰ σὰς ἀπαγορεύσω
τίποτε· ἡ ζωὴ σας ὅμως εἶνε πολυτίμος
καὶ θὰ ριψοκινδυνεύσετε τὴν ζωὴν σας ἂν
κινήθητε πρὸ τῆς τελείας ἐπουλώσεως
τῆς πληγῆς σας. Αὐτὸ πιά τὸ ξεύρετε
καλλίτερα μου...

— Ἀλήθεια!.. Μὰ θὰ μπορέσετε νὰ
εἰζήσετε τὴν ἀγκυρα; Ὁ κάματε εἶ, τι πρέ-
πει γιὰ νὰ μπῆτε εἰς τὸ λιμένα κ' ἔπειτα
νὰ βγῆτε;...

[Ἔσται συνέχεια]

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

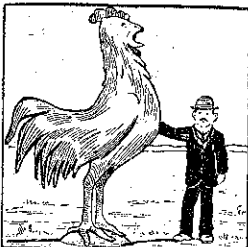
Ἐκτακτος ἵππευς

Εἰς τὸ Δά-
σος τῆς Βουλῶ-
νης, οἱ Παρισί-
νοι θαυμάζου-
ν ἕνα λαμπρὸν ἵπ-
πέα, τὸν κ. Ε.
Hayeux, ὁ
ὁποῖος κατ' ὄρ-
θους νὰ γυμνασ-
θῆται

ἕνα ἵππον του, ὥστε νὰ τὸν καθάλλικετῃ
χωρὶς χαλινόν. Κάθε πρωτὸ κάμνει τὸν
περίπατόν του εἰς τὸ Δάσος, διευθύνων
τὸν ἵππον του μόνον διὰ τῶν κνημῶν καὶ
δι' ἀπλοῦ ἱμάντος περασμένου εἰς τὸν λαι-
μόν του.

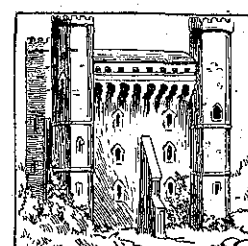
Πετενὸς μιά φορά

Εἶνε ὁ «γα-
λατικὸς ἀλέ-
κτωρ» ὁ ὁποῖος
ἐπιστέφει τὴν
κορυφὴν τοῦ
μνημείου, τὸ ὁ-
ποῖον ἀνηγέρ-
θη ἐσχάτως ἐπὶ
τοῦ πεδίου τῆς
μάχης τοῦ Jemmapes (Βέλγιον). Ἡ
εἰκὼν μας εἶνε ἀπὸ φωτογραφίαν, λη-
φθεῖσαν πρὶν τεθῆ εἰς τὴν θέσιν του.

εἶμπορεῖτε δὲ νὰ κρίνετε περὶ τοῦ μα-
γέθους τοῦ πετεινοῦ, συγκρίνοντες αὐ-
τὸν πρὸς τὸν πλησίον του ἰστάμενον
ἄνδρα.

Πρωτότυπος ἰδέα

Ἐνας πλοῦ-
σιος Ἀμερικαν-
ὸς ἠγάρασεν
εἰς τὸ Lancashire
τῆς Ἀγγλίας ἕνα
παλαιὸν πύργου,
ὁ ὁποῖος
θὰ κατεδαφι-
σθῆ, θὰ μεταφερθῆ καὶ θανάικοδομηθῆ,
λίθος πρὸς λίθον, εἰς ἕν κτήμα του εἰς
τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας! Δίδομεν
ἐδῶ μίαν ἀσπίδιν αὐτοῦ τοῦ πύργου, ὁ
ὁποῖος ἐντὸς ἐλίγου θὰ διαπεράσῃ τὸν
Ἀτλαντικόν.

Ἐβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ
Ἄ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Θαλή.

S.s p.mpt a s.c.r.r, 1.nt
s. v.ng.r
Νὰ συμπληρωθῆ τὸ ρητὸν αὐτό.

β.) Παίγνιον

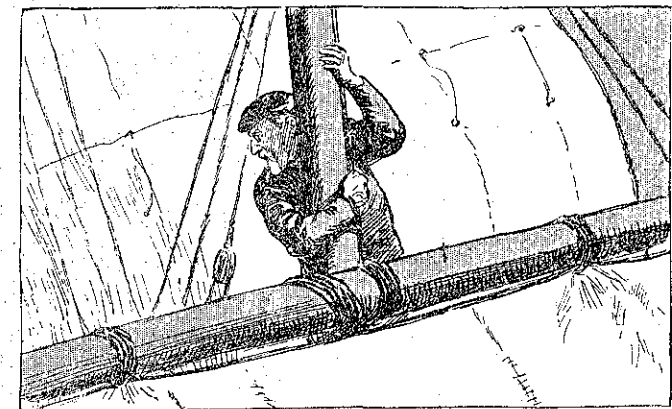
Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

Table with 5 columns and 3 rows of Greek letters: ΕΥ, Ε, Α, ΡΟΣ, ΝΩΝ; ΣΟΣ, ΤΑΣ, ΜΕΙ, ΡΩ, ΜΟΡ; ΠΑ, ΠΑ, ΚΥ, ΡΙΣ, ΔΑΣ

Νὰ συναρμολογηθεῖν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν: ποταμὸς τῆς
Ἑλλάδος, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων,
νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ δένδρον ὑψηλόν.

Ἀήλωσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς
ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-
θήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν,
εἶμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν
μας (38, ὁδὸς Εὐρυπίδου), συνοδεύων τὴν ἀπο-
στολήν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δε-
κάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὁ-
λων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ
τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θάποτελεσθῆ, θὰ ἐγγρά-
ψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρον μερικὸς λύτας
ὡς συνδρομητᾶς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 30οῦ φύλλου
Ἄ.) Ἀετός-ἔτος.—β.) Κόκκυξ, ψιτ-
τακός, περισσότερά, ἰέραξ.

Μίαν ἡμέραν ὁ Λεκέν, σκοπὸς ἐπὶ τῆς κεραίας...
[Σελ. 280, στ. γ']

τλον μου μέχρι τῆς ἀναρρώσεώς μου ἢ
τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἀφίξεώς μας εἰς
τὸ Βουένος Ἀγρες.
Ὁ Πέτρος ὑπέκυψε.
— Σὰς ὀφείλω ὑπακοήν, εἶπε γελῶν.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΛΟΥΛΑ

Είπε λέξις άλλοκοτος, πρωτοφανής, λέξις ή όποια δέν έχει καμμίαν σημασίαν διά τούς άμυήτους, άλλ' ή όποια λαμβάνει σάρκας και μορφήν, και είνε πλήρης ζωής δι' όσους την έννοούν. «Λούλλα!» Αφ' ότου την εδιάβασα, έχαραχθη βαθέως εις τό πνεύμα μου και εις την καρδιάν μου, τόσον ώστε νομίζω ότι την έν γνώριζα πάντοτε, και άπορώ πώς έξων χωρίς αυτήν. Λούλλα, είνε ή μαγική δύναμις ή όποια έξωραίζει και ιδανικοποιεί την ζωήν, είνε τό θαυματουργόν πνεύμα, τό όποιον μάς παρηγορεί, μάς άποσπεί από τής κοινοτοπίας του καθημερινού βίου, τό όποιον μάς δίδει μυριάς άπολαύσεις όταν μάς άπάγει εις την μαγικήν του διαμονήν. Λούλλα, είνε ή όνομασία την όποιαν άυθορημάτως μικρόν κοράσιον, εις έν μυθιοτόρημα, έδωσεν εις την Φαντασίαν!

Είς την ιστορίαν, την όποιαν εδιάβασα, τό θαυματουργόν πνεύμα παρίσταται ως χαριτωμένος έφηβός περιβεβλημένος διαφανή πέπλον και φέρον δύο χρυσά πτερά. Είς έμέ παρουσιάζεται υδó άλλην λεπτελής μορφήν. Είνε νέα ύψηλή και λεπτή, μέ όλόλευκον περιβολήν, ή όποια πίπτει μέ χάριν επί του κομπού και εϋληγίστου σώματος τής, και ό μακρός της πέπλος σούρει διπλοδέν τής μέ άπαλόν θροόν επί τής χλόης, επί τής όποιας όλοθαίνει. Τά χαρακτηριστικά τής είνε κανονικά και λεπτά· ούράνιον μερίδιμα φωτίζει τό πρόσωπόν της και τά μαύρα της μάτια είνε ήμίκλειστα ως κατά την στιγμήν υπερτάτης γαλήνης και έντυχίας· τά μαλλιά τής είνε ξέλακα, ή αύρα άρέσκειται να παίξη μέ τούς ξανθούς βοστρύχους, οι όποιοι κυματίζουν επί των ώμων τής. Αί λευκαί ως έξ άλαβάστρου χειρές τής είνε ήμισυτεταμέναι και κρατούν την διαφανή λευκήν έσάρπαν τής. Η αίθερία αυτή μορφή προχωρεί επί τής χλόης ήμισυτεταμέναι λειμώνος, έλαφρά μόλις έγγίζουσα την γην, ώσει φερομένη υπό τής αύρας, περιλουομένη από τό γλαυκώδες βελούδιον φώς τής σελήνης.

Κ' ένώ προχωρεί, γύρω τής σχηματίζουσα φαντασμαγορικόν κύκλον, μικρά και χαριτωμένα νεράϊδια σέρουν ζωηρόν θεότρολλον χορόν. Πρώ των έκστατικών μου όφθαλμών διέρχεται ή όπτασία· τής τίνω παροκλητικώς τής χειράς: «Λούλλα, ό Λούλλα, ψιδουρίζω, πάρε με μαζί σου...» Στρέφει πρός έμέ, χαμογελά, μέ άρπάξει εις τās άγκάλας τής, και διασχίζομεν μαζί τόπους φανταστικούς, περιπλανώμεθα εις μαγευμένας χώρας, ψυθιζόμεθα εις άπολαύσεις άγνώστους. «Λούλλα! Λούλλα γλυκεία μου νεράϊδα, μίαν παράκλησιν σου κάμνω, μίαν χάριν σου ζητώ· μή μέ έγκαταλείψεις ποτέ, μή μέ άφίσης μόνην, Λούλλα, μέσα εις τά άγκά-

θια τής ζωής, άλλα προφύλαγέ με, προστατέυε με, μείνε πάντοτε, αγαπημένη Λούλλα, ό ευεργετική Φαντασία, ό Προστάτα Άγγελέ μου!..

Πασπαρούνα

ΒΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΚΥΜΑ

Ο Βράχος:

Ω Κύμα, δέν βαρέθηκας 'στη θάλασσα να τρέχης στεφανωμένο με άφρούς σαν φειδί να κυλιέσαι να σκόνεσαι, να σπάνεσαι 'στη ράχι μου που βρέχεις, με βογγητό να με πηδάς και πάλι να τραδιέσαι;

Πές μου, γιατί'είσαι έτσι σκληρό και τόσο άγριεμένο, γιατί κανένα δέν ψηφάς και τά βαρκιά βουλιάζεις, μέσα στες μαύρες τές νυχτιές σαν τρέχης λυσσασμένο και 'στακρογάλι σε θωρώ με λύπη να φωνάζεις;

Τό Κύμα:

Ό,τι κι' άν κάμω 'γώ κακό έσύ τάποτελειώνεις· ή θάλασσα μ' έγέννησε 'τόν πόνο της επάνω· αιώνια τρέχω και κυλώ σ' ύμω με σηκώνεις και ό,τι κι' άν φέρνω άπάνω σου τό δύστυχο τό σπάνω.

Έχω καρδιά ύμωσ και θρηνώ έκείνους που θυσιάζω μ' άκοϋς και σ' όταν περνώ τί στεναγμούς που βγάζω. Μ' άκοϋς, ό βράχε, πώς βογγώ, σαν πάλω άπελπισμένο, ένώ σ' άστέκει άπαθής με σώμα μουσκεμένο.

Κύμα

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Ήταν χειμώνας. Ένα κοριτσάκι χλωμό, αδύνατο, έαπλωμένο σ'ό κρεββάτι του, τό έβασάνιζε πυρετός. Η μαμά του έκάθητο πλησίον του και τό διοσκεδάζε μέ τό να διηγείται ιστορίες και παραμυθία.

Έξαφνα ή πόρτα άνοιξε και ένα άλλο κοριτσάκι εισήλθε, σχεδόν τής αυτής ηλικίας. Τό άρρωστο κοριτσάκι έχαμογέλασ και τό έχαιρέτησε. Τότε τί μεταβολή! Τά παιδάκια άρχισαν να παίζουν, να γελοϋν, να φωνάζουν, και ένώ πρώτα μέσα εις τό δωμάτιο έβασίλευεν ή λύπη, τώρα ήταν εϋθυμία και χαρά. Έπέρα-

σαν άρκετή ώρα και τό ξένο κοριτσάκι έσηκώθη να φύγη. Τό χλωμό κοριτσάκι, άφου τό έχαιρέτησε, του ειπε: «Είδες τί ώραία που περάσαμε; να έλθης πάλι να παίξωμε» και τό άλλο άπήνησε: «θα έλθω· άλλ' επειδή τις περισσότερες ώρες κάθεσαι μονάχη, θα σου στείλω κάτι διά να διασκεδάσης. Ξεύρεις ότι είμαι συνδρομητρια εις την Διάπλasiν· θα σου στείλω λοιπόν ένα τόμο, να ίδής πόσο θα εύχαριστηθής».

Την άλλη μέρα, τό άρρωστο κοριτσάκι, καθισμένο σ'ό κρεβάτι του, εδιάβαζε τόν «Τιάρκον» και έφαινετο κατευχαριστημένο... Έπέρασε πολύς καιρός. Δύο κοριτσάκια έκαθόταν εις ένα ώραϊον κήπον και έπαιζαν. Έξαφνα τό ένα κοριτσάκι ήρώτησε: «Αλήθεια, ενεργώρης εις την Διάπλasiν;» Και τό άλλο: «Ναι! θυμάσαι πέρου όταν ήμου άρρωστη και ήλθες και παίξαμε; Θυμάσαι όταν κατόπιν μου έστειλες ένα τόμον διά να διαβάσω; Μου άρεσε πολύ! Και μόλις έγινε καλά, ή μαμά μέ ενεγράψεν εις την Διάπλasiν και έχω και ψευδώνυμο! σ'ύ;—Ναι και έγώ έχω· θα σου τό ειπώ άν μου ειπής τό ίδιον σου. Λοιπόν έγώ είμαι ή Μικρά Άριστοκράτις!—Και έγώ είμαι... είμαι... ή

Αφελής Σανθούλα

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΨΑΛΛΙΔΙ

Ό Λόρδος Σαλισβουρύ, ό πρώην άγγλος πρωθυπουργός, έπήγε μίαν ήμέραν να κόψη τά μαλλιά του εις ένα κουρέα, εις του όποιου τό κατάστημα δέν ειχεν εισέλθη ποτέ. Ό κουρέας άνεγνώρισεν τόν έπιφανή του πελάτην, δέν του έδωσε ύμωσ να τό καταλάβη. Δύο ήμέρας βραδύτερον, διήρχετο ό ύπουργός πρό του ίδιου καταστήματος, και κατά τήν ήμεραν τό βλέμμα του επί τής βιτοϊνας, εις την όποιαν έκρέματο εις πελώριος πίναξ, πρό του όποιου συνωστίζετο πλήθος άνθρώπων. Επί τέλους κατώρθωσε να πλησιάση τό παράθυρον και πρός μεγάλην του έκπληξιν εδιάβασε τά εξής, μέ έκτάκτως παχέα ψηφία γραμμένα: «Κόψιμο μαλλιών δύο σελίνα. Με τό ίδιον ψαλλίδι μέ τό όποιον έκοψα τά μαλλιά του Λόρδου Σαλισβουρύ, εξ σελίνα.»

Η δουλειά πρέπει να επήγαινε πολύ καλά, διότι τό κοινόν συνέρρεσεν εις τό κατάστημα έν άφρονία.

(Έκ του Γερμανισού) Νέλλε

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τό μάθημα τής ιστορίας: Ό καθηγητής, άφηρημένος: — Πόσον διήρκεσε, Κουφιοκεφαλάκη, ό τριακοντατής πόλεμος; — Μα... κύριε καθηγητά... τό βιβλίό μου δέν τό λέγει. Έστάλη υπό του Μάρτυρος τής Έλευθερίας.

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΚΟΠΑΣ ενθυμηθήτε, ότι τό διασκεδαστικώτερον, τό δροσιτικώτερον και τό ώφελιμώτερον άναγνωσμα είνε: ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ Δεπτομερής Τιμοκατάλογος των Τόμων τής Διαπλάσεως εδημοσιεύθη εις τά φύλλα 26 και 31. Τής δε Βιβλιοθήκης εις τά φύλλα 4, 12, 16, 25, 27.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, οδός Εδουάρδου την 4ην Ιουλίου 1912.

“ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ,”

Σήμερον, ως βλέπετε, τελειώνει ό «Δόν Κιχώτης» και από τό ερχόμενον φυλλάδιον πρέπει ναρχίση άλλο μυθιοτόρημα. Ένθυμείσθε τόν ώραϊον, τόν ποιητικόν έκείνον «Περσέα» που εδημοσίευσα πέρου; Ένας τέτοιος μυθολογικός ήρωσ θα τόν διαδεχθή τώρα: ό «Ηρακλής». «Οι άθλοι του Ηρακλέους» είνε τό νέον μας μυθιοτόρημα, έργον του ίδιου συγγραφέως που έγραφε και τόν «Περσέα», πλουσιώτατα εικονογραφημένον από τόν ίδιον ζωγράφον. Θα σ'ς διασκεδάση και θα σ'ς διδάξη. Τίποτε δέν συνδυάζει τελειότερα τό τερπνόν μετά του ώφελίμου, από τās διηγήσεις αυτές τής άθανάτου ελληνικής μυθολογίας. Τήν μανθάνετε βεβαία και εις τό Σχολείον. Έξαφνα οι άθλοι αυτοί του Ηρακλέους εις όλους σας είνε γνωστοί. Ναι! άλλα όπως θα τούς διαβάσετε εις την «Διάπλasiν», δέν τούς εδιάδασατε ποτέ εις τό Σχολείον! Είνε μέ άλλον τρόπον γραμμένο. Με άλλο ύφος, μέ άλλην χάριν, και μέ τόν σκοπόν να βγαίνουν καθαρώτερα τά διδάγματα που έμπεριέχουν. Έπειτα είνε και οι άφρονι: και ώραϊα εικόνες που τούς ζωντανεύουν. Δι' αυτά όλα θα σ'ς άρέσουν πολύ. Και έπειτα, είνε πάντοτε διπλή εύχαριστία να διαβάξη κανείς έν διήγημα, του όποιου ό ήρωσ τή είνε γνωστός και προσφιλής από την πρώτην του παιδικήν ηλικίαν, όπως είνε εις όλους μας ό μέγας Ηρακλής. Άπό τό προσεχές λοιπόν.

Table with 3 columns: Prize name, Amount, and Count. Includes categories like 'Αγόρια', 'Κορίτσια', and 'Βραβεία'.

Κατά την στατιστικήν του Περσέως, —διά τά δύο έτη 1911-1912 και μόνον διά τά πρώτα Βραβεία, —πάλιν υπερτερούν τά αγόρια μέ 18 Βραβεία, ένθ' τά κορίτσια έχουν μόνον 16. Είμαι πολύ εύτυχής που δέν μέ ξεχνάς, Ζεφυρίτις, αμέσα στα χαρμόσυνα παιγνίδια που σκορπίζεις γύρω σου ή άπεραντος παραλάσας. Αλήθεια, τό γραμματάκι σου μου έφερεν όλίγη από την έκεί δροσίον... Γράψε μου συγγά, και τό ερχόμενον καλοκαίρι, άν έλθης, όπως έλπίζεις, εις τās Αθήνας, θα σε γνωρίσω και προσωπικώς μέ πολλήν μου χαράν.

«Πάλιν του χρυσού», «Τά αγύριστα κεφάλια» κλπ. Τί ώραϊα μυθιοτόρημα! Αλλά και ποίον από τά μυθιοτόρημα τής Διαπλάσεως δέν είνε ώραϊον; Τό έν είνε καλλίτερον του άλλου. Αλήθεια! όλα τά μυθιοτόρημα τής Διαπλάσεως είνε ώραϊα, είνε μαγεία και μόνον μέ την Διάπλasiν δύναται κανείς να περάση στιγμάς ώραϊας. Δι' αυτό και έγώ έσωκλείω ό. 3, 50, διά να μοί άποστείτε τόν τόμον του 1898 μέ την «Σφιγγα των Παρών» και διακηρύσω ότι όποιος θέλει να περάση ώραϊα τό καλοκαίρι του και να ώφεληθή συγχρόνως, διότι τό έμβλημα του περιοδικού μας είνε: τέρπειν άμα και διδάσκειν, πρέπει να προμηθευθή μερικους τόμους τής αγαπητής Διαπλάσεως.»

Τί να σου πώ, Μουασηράκι του Αεθάδου! Η θέσις σου είνε όμοία μ' έκείνην που εύρέθησαν και εύρίσκονται χιλιάδες και μυριάδες παιδά, όταν έχουν όνειρα διά τό μέλλον διαφορετικά από τά όνειρα των γονέων, των θεϊων, των κηδεμόνων. Έν από τās δύο: Η θα επαναστατήσει και θα κάμης του κεφαλιού σου, όταν 99 τοίς εκατόν ύπάρχει φόβος να καταστραφής, να γαθής· ή θα ύποκύψης μέ την πλέον ή βεβαίαν έλπίδα ότι άργότερα, και έν μέτρω, θα ήμπερήσης να καλλιεργήσης και τά όνειρά σου. Διάλεξε!

Πολύ ώραϊα επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έδομάδα και οι εξής: Μυών (ή όποια επιδοκιμάζει την πρότασιν του Τέλλου «Άγρα περί άνακηρύξεως κορυφίων τής Σελίδος») Ρεύμα του Βοσπόρου, (τό όποιον είνε να μου γράψη τόσον καιρόν) Σωφραζέττα, (ή όποια θα μου γράψη τώρα συγγότερα) και Υλκή Σιοργή. Δέν ύπάρχει χώρος δι' έκτενεστέρα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: «Στην άερογιαλιά» τής Υλκής Σιοργής — «Κοιμητήρι» του Έλληνικού Ίδρύματος — Βασιλικός Θάνατος τής Σημίας του Άβέρωφ — «Ο Στόμαχος; ή ό Έγκέφαλος» τής Μονώσεως — «Καλοκαίρι» τής Έξορίστου Απθίδος — Διάφορα του Δάρνης Σιεφάνου — Άνεκδοτα και άλλα μικρά διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Η άργυρά λίμνη» (δέν λέγει τίποτα) — «Πάνε, φύγανε» (έκτενές και άτεχνόν) — «Κύμα, γιατί...» (ώραϊον, άλλα έπρεπε να διατυπωθή συγγομώτερα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανευεται, άν δέν συνοδεύεται έκ του δικαιώματος φ. 1. Τά εγκρίνωμενα ή άνανευόμενα ισχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1912. Όσα συνοδεύονται από α. άνήκουν εις άγόρευ, και όσα από κ. εις κοριτσάκι.]

Νέα ψευδώνυμα: Τρελλό Κύμα, α. (Π. Χ.) Ροβινώων Κρούσος, α. (Ω. Θ.) Άρθος τής Έλευθερίας, α. (Ν. Β.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμοϋν νάνταλλάξουν: ή Ανακία (0) μέ Σολβίαν, Μόνωσιν,

Καλό ταξίδι, Κοσμοκράτειρα Έλλάς, και

Κύμα, Μικράν 'Αριστοκράτιδα — ή Μινών (0) με 'Ηβην, Αικωνία, Θαλασσίαν Νύμφην.

'Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: 'Υπαιτίδα Ψυχήν (μήν ανησυχής, εις τίποτε δέν πταίεις και γράφε μου συχνά.) 'Ιουλίαν Μ. Μ. (γράφε μου καθαρά τόνωμά σου και την διαμονή σου, κ' εξήγησε μου διατι ζητείς τον 18ον τόμον.) Αικωνία (γαίρω πολύ και περιμένω) Μόνωσον (διατι θά κέρω πολύ και καίρων να σέ ίδω;) Νέλμα (έλαβα τό δελτάριον σου από την Βουδαπέστην) 'Αναστ. Βαλι. (σέ συγγαίρω δια τό άριστα: αλλά χωρίς ψευδώνυμον, δέν είμπορώ να σου άπαντώ εις την 'Αλληλογραφίαν τό απαγορεύει ό Κανονισμός) Βασιλέα της Ρώμης (τό γραμματάκι σου μ' ευχαρίστησε πολύ: γράφε μου έντυπώσεις από τά ταξείδια σου) Δοξασμένην Γαλανόλευκην (έχει καλώς λοιπόν) 'Ακακίαν (άγούρι είνε, αλλά τό ψευδώνυμόν του θέλει άρθρον θηλυκόν) 'Ονειρομένη Πατρίδα (περιμένω) Θαλασσομάταν (ένεργήθη τό ψευδώνυμον κ' ενεγράφη εις τό «Θέατρον») Πανταχού Παρόνια (ήτο εκ των συλλήθδην έχρινωμένων «μικρών διαφώνων» και έκληρώθη) 'Ηχώ της Καρδιάς (συγγνώμην δια την άβλεψίαν, έστάλησαν προχθές, περιμένω) 'Ατρόμητον 'Ελλάνα (εις την έπιστροφήν λοιπόν να έλθης) Κυθηραίαν (ναί, τό είδα εις τάς έφημερίδας και σέ συγγαίρω σου έστειλα τον τόμον) 'Ευέλπιν (ό έπαινος είνε μία τιμή άμοιδήν δέν έχει) Μέλλοντα Ναυαρχον (όχι, αντίγραφα δέν επιτρέπονται) 'Αρ. Βαλι. (τα διεβίδασα και σου έγραφα) Μπαρουτοκαπινομένην Γαλανόλευκην (αι λύσεις ελήφθησαν έχαιρώς γράλλεις λέγονται τά παραθυρόφυλλα, όχι τά μονοκόμματα, αλλά τά ραβδωτά άρχιτεκτονικώς «περιόδες» εκ του γαλλικού «persiennes» εσαις πως τά λέτε κοινώς) 'Εάν της Γεωπόνιας (μπράβο, ώρατες γνώριμες έχαιρώς κάποιος όμως παραινείται ότι δέν του έστειλες άκόμα τετράδιον Μ. Μυστικών) 'Ασην (βραβεύον έστειλα) 'Ελληνικήν 'Ιδεώδες (πού από τους ποιητάς της Σελίδος μας προτιμά την Κορημικοπούλαν και τον Τέλλον 'Αγχαν, και από τους πέλογράφους την 'Εξόριστον 'Αθίδα) Στρατηλάτην των 'Ελλήνων (έμπρός λοιπόν!) Περγασία (ή γλώσσα του 'Ραφιδού της Κύμης) είνε ή ποιητική γλώσσα, έκείνη εις την όποιαν γράφονται τώρα όλα τά ποιήματά κ' ένα διήγημα τόσο ποιητικόν, με ήρωα τον μεγάλον ποιητήν, έτσι έπρεπε να μεταφρασθή: θά έχανε πολύ άν ήτο εις μία ψυχράν καθαρεύουσαν) Στρατιάν Πολεμιστήν, 'Αθανάσιον Διάκον, κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολές έλαβα μετά την 4ην 'Ιουλίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

Βασιλοπαίδα άρχαίαν Έν τω άμα και ώραίαν. Έστάλη υπό της Βιβλής 'Ελληνοπούλας 317. Στοιχειόγραφος Όπως έχω, θά με εύρης Σ: άριθμητικά ζητών. Ένα γράμμα άν μου προσθέσης, Έντομον θά ίδης γνωστόν. Έστάλη από τό Ένδοξον Σούλι 318. Τρίγωνον. * * * * = Αυτόκράτωρ. * * * * = Θεά. * * * * = Μέλος. * * * * = Έπίρρημα. * * * * = Φωνήεν. Έστάλη υπό της Γαλήνης 319. Κρυπτογραφικόν 1 2 3 4 5 6 7 8 = Θεός. 2 1 2 5 2 3 = Άντονομία. 3 5 6 7 8 = Άρχ. πόλις. 4 6 7 = Έπίρρημα. 5 1 1 2 3 = Ζήλον. 6 2 3 5 3 = Δίδεται. 7 6 4 = Έπίρρημα. 8 7 1 = Πατριάρχης. Έστάλη υπό του Τραλλιανού 320. Φύδην - Μίγδην Τό έτόσευχι άσταλιμ ήμ άμα όρνειφ. Έστάλη υπό του Άσυσμάτου Τηλεγράφου 321. Μαγική Εικόνα άνευ Εικόνας - Πατριά Γεώργιο, Έλλη. Νίκο. Σωτήρη! τί στρατός είν' αυτός που περνά; - Δέν ξέρουμε! - Μα σάς τό είπα τώρα! Έστάλη υπό της Άκακίας 322. Διπλή Άκροστιχίς Τά μεν άρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξων άποστελούν ποιήτρια, τά δε δεύτερα γράμματα ήσως της Τροίας: 1. Κράτος ευρωπαϊκόν. 2. Δένδρον. 3. Άργατος Βασιλεύς. 4. Άθηναίος στρατηγός. 5. Άστειρισμός. Έστάλη υπό Αικατερίνης Β. Αουτάρη 323. Έλλιποσύμφωνον του - του - ους - ααα Έστάλη υπό Έσπαφού του Κυμαίου 324. Γρίφος Μ Μ τ' άν κτά. Έστάλη υπό του Έλληνικού Ουρανού

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Νέος 131ος Διαγωνισμός Δύσεων 'Απριλίου - 'Ιουλίου (Αι λύσεις δέκται μέχρι της 15ης Αύγουστου)
315. Λεξιόγραφος Έάν, λδτα, μ' ένα γράμμα 'Ακρωτήριον συνδέσης, Θά σέ φάγω, σού τό λείο, Εις τά νύχια μου άν πέσης. Έστάλη υπό της Μητρος 'Ελλάδος
316. Συλλαβογράφος Πήρα άθρον μ' ένα γράμμα Να τά βάλω ετή σειρά, Κι' άλλο άθρον μ' ένα γράμμα Προσεκόλλητα 'ς αυτά. Και με έκπληξίν μου είδα

317. Στοιχειόγραφος
318. Τρίγωνον.
319. Κρυπτογραφικόν
320. Φύδην - Μίγδην
321. Μαγική Εικόνα άνευ Εικόνας
322. Διπλή Άκροστιχίς
323. Έλλιποσύμφωνον
324. Γρίφος

325. Μένανδρος
326. Μένανδρος

327. Ζητήματα
328. Ζητήματα
329. Ζητήματα
330. Ζητήματα

331. Ζητήματα
332. Ζητήματα
333. Ζητήματα
334. Ζητήματα

335. Ζητήματα
336. Ζητήματα
337. Ζητήματα
338. Ζητήματα

339. Ζητήματα
340. Ζητήματα
341. Ζητήματα
342. Ζητήματα

343. Ζητήματα
344. Ζητήματα
345. Ζητήματα
346. Ζητήματα

347. Ζητήματα
348. Ζητήματα
349. Ζητήματα
350. Ζητήματα

351. Ζητήματα
352. Ζητήματα
353. Ζητήματα
354. Ζητήματα

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Αναλλάσσω Μ. Μυσικά, Γραμματώσημα και Κάρι-ποστάλ. Προτιμώ τοποθεσίας. Διεύθυνσις: Έντυχη Ψαράν ρ. γ. Λεωνίδιον. (IB', 176)

Πέννα του Τολστού, και έγώ την αύτην άπορίαν έχω και περιμένω πρό πολλού. Κερκυραϊκή Αύρα. (IB', 177)

Εύγενεϊς ψηφοφόροι, ψηφίσατε τον φίλτατον Δάφνης Στέφανον και την φίλτατην Νέαν 'Ελλάδα άφού είνε «sa soeur». Κερκυραϊκή Αύρα. (IB', 178)

Ζητώ ανταλλαγήν δελταρίων με τάς έν Κερκύρα ανταλλασσούσας και έρωτώ, την 'Επιτάφιον Πλειάδα άν ελλημοίησθε την ύπόσχεσίν της. - Κερκυραϊκή Αύρα.

Στην Μπαρουτοκαπινομένη Γαλανόλευκην (ά.)
Εσφυγες, πήγες ετό καλό, εγκάρδιέ μου φίλε, Μα σού! Έγώ θά σ' αγαπή Κι' άν μόνος, μόδες, μέινε.

Ναί! χωρισθήκαν τά κορμά, Μα όμως αι καρδιές μας αιώνια θά συνδέονται: κι' άν λείπουν αι ματιές μας. 'Ελληνική Καρδιά (ά.) IB', 180

Δάφνης Στέφανε, Σέ υπερευχαριστώ διατι θά με ψηφίσουν (!) 108 (!) φίλοι σου ως γράφεις. - 'Ελληνική Καρδιά (IB', 181)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 30ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ίδε την λύσιν εις την σελ. 281)

ΑΘΗΝΩΝ: Νικόλ. Α. Παναγόπουλος, Λυδία Αϊδώς, Ρόζα Π. Δαμουλιάνου, Μαρτίνα Γ. Βλαδομοίρου, 'Ηλ. Π. Φωμόπουλος, 'Ελλη Ματάλα, Νίκιας Άλεξ. Βέρτης, Θεόδ. Α. Γαρφαλιδης, Γιάννης Λίμανος, Πέτρος Όργανης, Κλειώ Φοίβου, Μιχ. Πετρόπουλος, Πανος Λίμανος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεόδ. Γ. Βασιλας, Παν. Μπαρμπαρσός, Παν. Α. Κομνηός, Δημ. Έπ. Σταμάτιδης, Γεωρ. Β. Ίωαννίμ.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:
ΑΝΑΡΟΥ: Παναγ. Α. Χρηστόπουλος.
ΒΟΛΟΥ: Δημ. Ε. Κουκιάνης.
ΘΗΒΩΝ: Χρ. Παλιγγίνης.
ΚΟΡΩΝΗΣ: Π. Α. Αζαναός.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: 'Ελένη Ίατροπούλου.
ΛΑΜΙΑΣ: 'Ιωάννα Χρ. Έλασσάνα. 'Ισμήνη Χρ. Έλασσάνα.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Νατ. Μπακάσης.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωργ. Ι. Κατσούλης.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: 'Αφροδίτη των Μεδίων.
ΠΑΤΡΩΝ: Άνεμόνη, Κ. Ι. Φαριμακίδης.
ΠΟΡΟΥ: Εδώνγγελος Βαλούδης.
ΣΥΡΟΥ: Σπ. Ι. Κολοκοτώνης, Άλοθσιος Δεκάν, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φιλόσοφος Άριστοτέλης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ζένη Α. Δουζίνα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΑΔΕΒΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μεγάλος Πόθος, Ζεφυριτής.
ΒΡΙΟΝΙ (Αυστριας): Βασιλεύς της Ρώμης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Παρασκευή Σ. Μέρτζου, 'Ιριγένεια Γ. Κυρέλη.
ΚΑΒΑΡΝΗΣ: (Βουλγαρία): Άναστ. Σ. Μπαλατατζόγλου.
ΚΑΙΡΟΥ: Σπ. Γ. Άντωνίου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Κάμμεν, Σουλφίς.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Όμηριάς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Των εύρόντων όδηγών την λύσιν τά όνόματα έπέστειλαν εις την Κληρωτίδα και έκληρώθησαν οι έξις δύο: ΙΩΑΝΝΑ ΧΡ. ΕΛΑΞΣΩΝΑ έν Λαμία, και Π. Α. ΑΛΑΧΑΝΑΣ έν Κορώνη, οι όποιοι ενεγράφησαν δια τρις μήνας έκαστος από της 'Ιουλίου. Πλεονάζουν δο. 1,30 δια τον προσεχή Διαγ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμδν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
'Εσωτερικού: 'Ετήσια... δο. 8,-
'Εξαμήνος... 4,50
Τετμήνος... 2,50
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Δια των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
Φύλλα προσηνύονται έτών, Α' και Β' περιόδου
τημώτων έκαστον λ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Οδός Εδριπέδου άρ. 38, παρά τό Βαρθολαιον

Περίοδος Β'. - Τόμος 19ος

Έν 'Αθήναις, 14 'Ιουλίου 1912

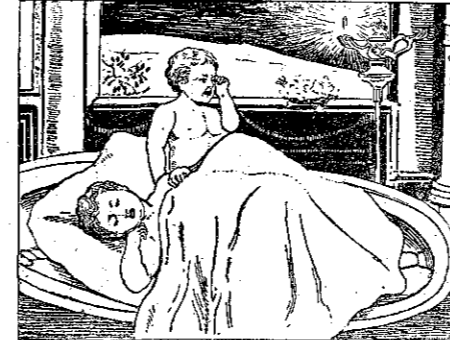
Έτος 34ον. - Άριθ. 33

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΗΑΙΚΙΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

Πρό πολλών χιλιάδων έτών, έξούσαν εις την 'Ελλάδα ένας βασιλεύς και μία βασίλισσα, οι έποιοι ώνομάζοντο Άμριτρόων και Άλκμήνη. Είχαν δύο άρσενικά παιδιά: τον 'Ηρακλή και τον 'Ιφικλή. Ο 'Ηρακλής, καθώς λέγουν, ποτέ δέν έκλαιεν' ό 'Ιφικλής όμως, όπως όλα τά μωρά παιδιά, έξεφώνιζε συχνά. Τό βράδυ, ή μητέρα τους τά έβαζε κ' έκοιμάντο άντι σέ κούνη, μέσα σέ μίαν με-

γάλην χάλκινην άσπίδα, την όποιαν ό βασιλεύς πατέρας των έκρατούσε σπον άριστερόν του βραχιονα δια να προφυλάτεται από τάς έχθρικάς λόγγας, όταν έπήγαινε στην μάχην.

Μίαν νύκτα, έν ό ό βασιλεύς και ή βασίλισσα έκοιμώντο βαθειά κοντά στα παιδιά τά κοιμώμενα μέσα στην άσπίδα, δύο φειδια πελώρια έχώθησαν στο δωμάτιο διότι 'ς εκείνον τον τόπον και τον κατράν, τά φειδια, οι λέοντες και άλλα άγρια θηρία, τά όποια σήμερον βλέπομεν μόνον μέσα σέ κλουβιά θηριοτροφείων ή στούς ζωολογικούς κήπους, έγούριζαν ελεύθερα. Αυτά τά δύο φειδια είχαν κάτι μάτια φλογερά, σπιθοβολούντα τόσο πολύ, ώστε όλο τό δωμάτιον έφωτιζέτο. Έσύρθησαν έως την άσπίδα και έπροσάθησαν να περάσουν από πάνω από

τόν γύρον της, προς τό μέρος όπου έκοιμάντο ό 'Ηρακλής. Ο 'Ιφικλής έξούπησε κι' έβαλε κάτι φωνές τόσο δυνατές, ώστε ό βασιλεύς Άμριτρόων έπετάχθη επάνω από τό κρεβάτι του και άρπαξε τό σπαθί του για να σκοτώση τά φειδια. Άλλά προτού άκόμη προσθάση να τά έγγίση, τό μικρό 'Ηρακλάκι είχε ανακαθήσει και είχε ιδή τά δύο κεφάλια που έταλαντεύοντο απ' επάνω από την άσπίδα. Χωρίς να φωνάξη, τά εκύτταζε μόνον καλά, και έπειτα, άπλώνει έξασφα τά δύο του χέρια, πιάνει από ένα φειδί σέ κάθε χέρι και τά σφίγγει τόσο δυνατά ώστε εκείνα δέν ήμπορούσαν πλέον να δαγκάσουν.

Άμέσως τά φειδια έννίγηκαν. Τό φως έσβυς από τά μάτια τους, κ' έξαπλώθησαν στο πάτωμα. Τότε ό βασιλεύς Άμριτρόων τά έπήρε από χάρω και τά έριψε στον κήπιν. Άπορήσας με την δύναμιν του παιδιού, ειπε με τον νοΰν του ότι ό 'Ηρακλής θά γίνη χωρίς άλλο μία ημέρα ένας από τους πιο ρωμαλέους ανθρώπους. Αυτό και έγεινε.

Ο 'Ηρακλής έμεγάλωνε γρήγορα, ό δε πατέρας του τον έσπούδαζε κατά την συνήθειαν του καιρού εκείνου. Τό παιδί έμαθε να διαβάξη, να γράφη, να ιππεύη, να τοξεύη, και ν' άκοντιζέη. Έδιδάχθη άκόμη τά 'Ελληνικά άγωνίσματα, την πάλην και την πυγμαχίαν. Έπί τέλους έμαθε να παίζη λύραν και να τραγουδῆ.

Δέν ήτον κακό παιδί, αλλά φοβερά έξύθυμος, κι' επειδή ό πατέρας του δέν τον διώρθωσε από μικρόν, ούτε αυτός ό ίδιος έφρόντισε να διωρθωθῆ, αυτό τό ελάττωμά του έχει ροτέρευεν

έν όσω έμεγάλωνε. Ο θυμός του ήτο έν είδος μανίας, που όταν τον έπιανε, δέν ήξευρε τί έκκανε. Κάθε φοράν που έθύ-

«Τά σφίγγει τόσο δυνατά...» (Σελ. 285, στ. 6'.)

μωγεν, έσπαζεν ό,τι εύρίσκετο έμπρός του' ύστερα μετανουόουσε και έλυπειτο, αλλά τό κακόν είχε γίνει πλέον. Μίαν ήμέραν ό δάσκαλος του τον έτιμώρησε, επειδή δέν έπροσεγεν εις τό μάθημα της μουσικής. Ο 'Ηρακλής τότε θυμώνει φορτικά, άρπάζει την κιθάρα και τή σπάζει στο κεφάλι του δασκάλου του. Ο δάσκαλος πέφτει νεκρός, ως να έκτυπήθη με ροπαλον. Όταν

ο 'Ηρακλής συνήλθε κ' ένόησε τί είχε κάμει, έντράπη κ' έκαταλυπήθη, αλλά ό δυστυχής δάσκαλος δέν άνέκτα πλέον την ζωήν του. Απ' αυτό τό περιστατικόν ό βασιλεύς άπεφάσισε να στειλή

